

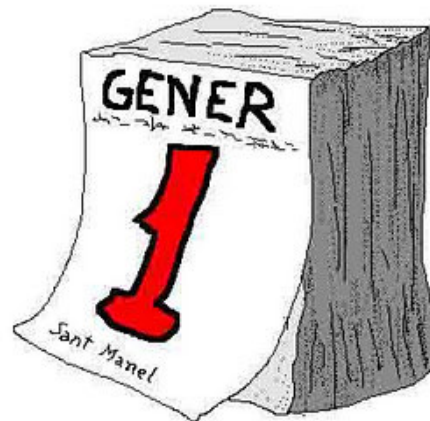
Casal de la Gent Gran Associació de Jubilats de Cardedeu

Butlletí informatiu núm. 101, gener 2019

Al gener,
tanca la porta
i encén el brasero

Comencem el mes de gener i també estrenem l'any 2019

Al marge de la diferència horària; del nombre de campanades que es donin; de l'aliment que escollim per celebrar-ho; o de les tradicions que tinguem, hi ha quelcom que és comú a tot el món. Tres simples paraules que pronunciem sempre:

Bon any nou!

La propera vegada que vulguis dir-li a algú "bon any nou!", que en el teu interior resplendeixi el desig de què aquesta persona creixi i floreixi. No solament el desig de què tot li sigui fàcil i no tingui problemes, ja que això seria una absència d'amor cap a ell/a.

La vida és un curs de tres assignatures: **aprendre a ser feliç; aprendre a estimar; i aprendre a mantenir la pau interior al marge del que succeeixi.** Quan li desitgem a algú que sigui feliç, li desitgem que sigui capaç d'abordar aquestes tres assignatures amb èxit.

DE TOT BON COR, DESITJEM A TOTES LES PERSONES UN
MERAVELLOSÇ I PROSPER ANY NOU.

QUE TOTS SAPIGUEM ESTIMAR AMB PAU I
TRANQUILITAT.

CURIOSITATS

Al començar una nova etapa en quan als butlletins mensuals, a més de les corresponents notícies del Casal i dels ja acostumats refranys i comentaris dels viatges que organitzem, procurarem emplenar les pàgines dels mateixos amb anècdotes, historietes i si cal algun acudit.

També particular-ment, m'agradaria fer un petit homenatge al cinema per recordar més que res, pel·lícules antigues o sigui de la nostra època de joves i si s'escau també alguna de més cap aquí.

Quan jo era petit, als cinemes acostumaven a passar dues pel·lícules cada setmana a més del corresponent No-Do o algun curtmetratge de dibuixos.

En principi, els més menuts anàvem a l'Esbarjo, el cine del capellà on gaudiem de valent amb les aventures d'en Charlot, Stan Laurel i Oliver Hardy, i tants d'altres còmics d'aquell temps que ens feien passar una tarda agradable quan sortíem de Doctrina.

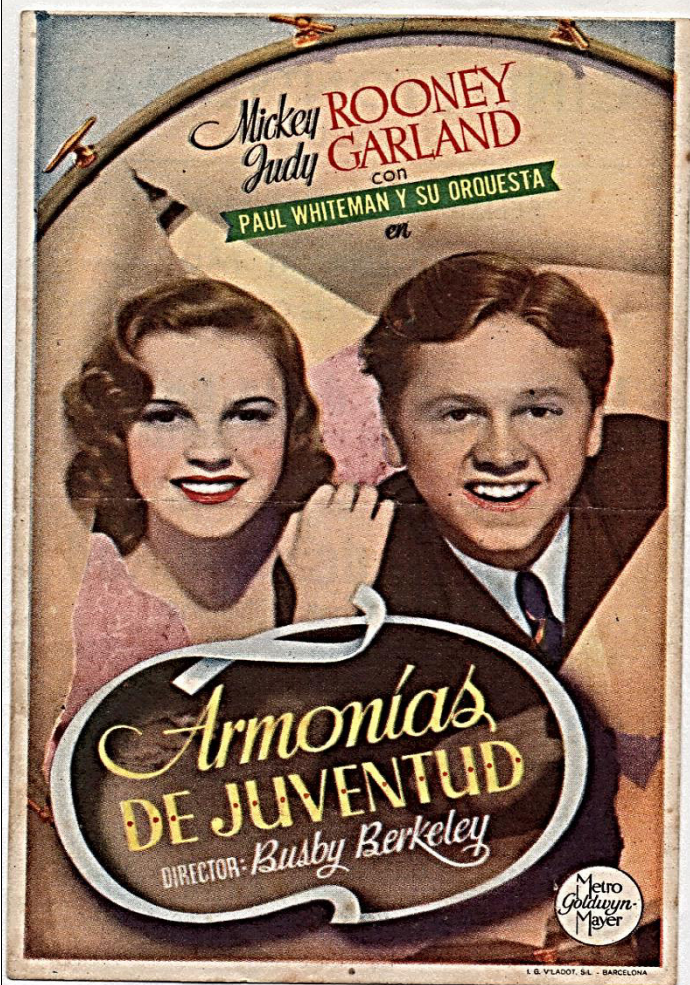
Ja un xic més grandets, el cinema Montserrat era el nostra destí cinematogràfic amb films més seriosos o al menys de més categoria. Jo per aquells temps era molt aficionat al setè art i com que cada diumenge donaven dos programes de mà dignes de guardar, hem dedicava a fer-ne col·lecció.

Encara que no anés a la sala de projeccions, algú me'ls feia a mans i els anava recopilant fent-ne àlbums.

Avui dia, aquests programes són bastant valorats pel que he pogut veure en alguna fira d'antiguitats. Per lo tant, considero que tinc un petit tresor amb la quantitat que conservo des de molt temps enrere.

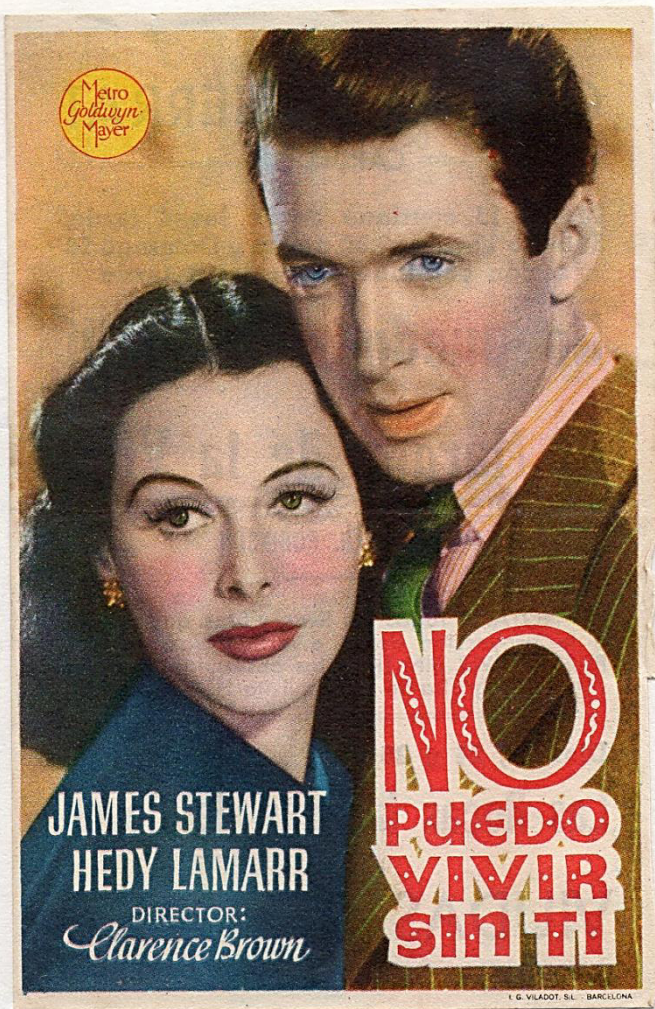
Procuraré cada mes escanejar-ne una vuitena per així mica a mica donar a conèixer algunes pelis ja oblidades i gaudir amb el record que elles ens portaran a la memòria.

Voldria esmentar com a curiositat, que després de molt temps de no fer cine al cinema Montserrat, varen començar amb les dues primeres pel·lícules que encapçalen aquesta col·lecció. També com a nota curiosa diré, que la última que varen projectar es titulava: "Se acabo el negocio"

SEGONA PART DELS BARRIS I CARRERS DE CARDEDEU.

Plaça Mestre Ruera

A principis del segle passat a l'actual plaça Mestre Ruera hi havia el taller de Terrisseria Polls i una mena de magatzem on hi guardaven les olles. La plaça fou remodelada i convertida com a tal a principis dels 2000.

Can Gatosa i Can Turó.

Dos exemples de les primeres cases de pagès que varen existir al barri del Poble Sec i que encara es conserven, una de les quals destinada a una escola bressol.

Can Liro

Una de les primeres cases que s'edificà a la zona sud de la via de ferrocarril i que actualment encara es conserva al mig del barri.

Pla de les parets.

Jaciment amb restes arqueològiques d'època romana trobades en diverses excavacions dels darrers anys. Algunes de les peces es poden trobar al Museu-Arxiu de Cardedeu, com el fragment de mosaic que trobà Tomàs Balvey al 1907.

Els camps que ocupa es troben actualment conreats per l'absència de properes prospeccions.

Torrent del Llibre.

Torrent que es dibuixa a llevant del barri del Poble Sec. De camí tortuós, es canalitzà i s'adreçà a partir dels anys 70 per evitar males olors i inundacions, de manera que actualment circula tapat per la major part del barri. Ha estat revegetat amb arbres de ribera en determinats sectors mitjançant les Festes de l'arbre.

Plaça Sant Jaume

Fou una de les primeres places que existiren al Poble Sec. Es construí a l'any 1982, per iniciativa popular dels veïns del barri que reivindicaren l'ocupació de la plaça amb la celebració d'una festa. A partir d'aleshores, s'hi celebrà durant alguns anys la Festa de l'arbre que consistia en una plantada popular d'arbres.

Pedra del terme

Pedra monumental que marcava un dels límits del terme parroquial de Cardedeu. El barri del Poble Sec pertanyia al municipi de Cardedeu, però a la parròquia del Coll.

Carrer del Pi

Els terrenys que ocupaven el carrer del Pi, juntament amb altres que porten noms d'arbres i plantes, varen ser camps de conreu fins l'any 1964 que es van urbanitzar. Significà un pas més pel desenvolupament del sector sud del barri. Al carrer del Pi hi havia hagut l'antic cementiri de burros on hi enterraven els cavalls.

CEIP les Aigües

L'escola de les Aigües es troba emplaçada als terrenys on es construïren els habitatges pels funcionaris de les Aigües del Ter, l'any 1967, raó per la qual porta aquest nom. Aquest representà un element més de desenvolupament del barri amb la obertura de nous carrers i places.

Cases Polls

Conjunt de dues cases iguals entre mitgeres, mostra de les primeres construccions de mitjans segle XX a la carretera de Dosrius.

La Serreta

Petit turó amb vegetació típica dels entorns que fa de límit occidental del barri. En els darrers anys s'ha condicionat amb la instal·lació de bancs i gronxadors. Representa un lloc de passeig i esbarjo pels veïns del barri i de Cardedeu.

El barri de la Riera, una porta a Cardedeu

Al voltant de la Creu del Terme, límit occidental de Cardedeu, té l'origen l'actual barri de la Riera a finals del segle XVII. Aleshores, el barri de la Creu començava a erigir-se per, a mitjans del segle passat, acabar-se unint al barri de la Riera i formar-ne un de sol. El barri de la Riera que coneixem fou i segueix sent una porta d'entrada a la vila de Cardedeu.

Origen i desenvolupament del barri de la Riera

En un primer moment, l'actual barri de la Riera eren dos barris diferents: el de la Creu i el de la Riera, que s'acabaren unint en un de sol a mitjans del segle xx, amb el creixement urbanístic i continuat que implicà la construcció de blocs d'habitatges que substituïren les antigues edificacions.

L'origen del barri de la Creu es troba al voltant de la Creu del Terme, al 1679, situada a la plaça que porta el seu nom, a partir de la qual es construïren habitatges i petites edificacions en terres propietat del Mas Lledó. Paral·lelament, al llarg del segle XVII, el barri de la Riera es comença a constituir a l'entorn d'un estret carreró de cases petites entre mitgeres conegut amb el nom d'Arrebal.

Porta d'entrada a Cardedeu

El barri de la Riera, situat a l'oest de Cardedeu, ha estat sempre una porta d'entrada a la vila.

Ja des de temps passats, la carretera de Granollers, que permetia l'accés al centre del poble, travessava la vila pel que és l'antic camí ral. Començava a la Plaça de la Creu i a través del carrer Ponent, arribava al centre del poble pel carrer de Baix, el Major i el carrer Pedró. Així doncs, format per cases entre mitgeres de planta baixa i pis, el carrer Ponent era una de les vies importants al barri de la Riera. El 1864, amb la construcció de l'actual carretera de Sant Celoni, es desvià l'entrada a la vila al carrer paral·lel a Ponent, el carrer de la Riera.

D'aquesta manera, les cases de l'antiga via principal s'obriren a la nova carretera i el Ponent quedà reduït a un carrer secundari.

La Creu del Terme

La Creu del Terme, situada a la plaça de la Creu del barri de la Riera, delimita el límit occidental del municipi de Cardedeu i en presideix l'entrada. Representa l'element central entorn del qual neix i es desenvolupa l'actual barri de la Riera. La infantesa de la gent del barri la trobem a l'entorn de la plaça que, abans de ser reconstruïda, era un dels llocs més bonics del barri i punt de trobada i de joc al voltant dels grans cedres, gairebé centenaris, que presidien la plaça i que varen ser plantats el dia de la inauguració d'aquesta. La creu de Terme de Cardedeu (1679), va ser erigida per mossèn Esteve Escariu i marcà el límit occidental del recinte urbà fins el 1947.

És una creu monumental de pedra granítica, amb una base circular amb tres graons. El sòcol és rectangular i té diverses inscripcions en tres de les quatre cares: l'escut de la vila Dins un rombe, un manat de cànem i la llegenda Dient un parenostre i Ave Maria guanya 40 dies de perdó. Any 1679. La columna d'estil salomònic, és coronada per una creu llatina, també de pedra. Les dues cares de la creu també tenen relleus: en una hi ha la Verge envoltada de querubins i l'altra hi ha Crist crucificat.

La ubicació inicial de la creu era diferent a l'actual. Segons les notes de Tomàs Balvey al seu dietari de 1895, suposadament a finals del segle XVII, amb l'enderrocament de les muralles, el terme de la vila es desplaçaria a ponent i marxaria el límit de Santa Maria. En aquest coll se situaria la creu, on hi havia hagut la forca jurisdiccional.

Després de l'esclat de la Guerra Civil, el 21 de juliol del 1936 la creu fou arrencada del capitell i trencada. El Dr. Roman Julià i Bonet conservà els trossets i després de la guerra, al 1941, fou reconstruïda per Josep Sabatés, conegut com a Pepet Picapedrer. L'any 1969, un camió investí la creu, que ja estava deteriorada, i trencà la columna en quatre parts, que més endavant pogueren reconstruir. Finalment, amb el pont en diagonal de la carretera de Granollers, l'any 1971 es va modificar la plaça de la Creu i es traslladà el monument 30 metres al SE, desmuntant-lo pedra a pedra i col·locant-lo enmig d'una placeta enjardinada, l'actual plaça de la Creu.

La Quinta Borrell

La Quinta Borrell és coneguda per ser una de les primeres torres d'estiueig envoltades de jardí que es construí a Cardedeu. És així tal i com en parlen els veïns del poble, que recorden la casa com una de les més importants i senyorials que hi ha hagut mai al barri i la més antiga que es conserva actualment.

El nom original de la finca era Mas Sant Jordi, malgrat sigui coneguda com a Quinta Borrell degut al seu promotor, Concepció Borrell, filla de Marià Borrell, antic amo de Villalba. La finca fou construïda cap al 1883 al que llavors es coneixia com a barri de la Creu. Al 1917 la casa era propietat de Francesc de Paula Vallet Piquer, el mateix promotor de la nova plaça de la creu i de l'obertura del carrer del Sagrat Cor que accedeix a la mateixa finca.

La gent del barri recorda la Quinta Borrell com una de les cases més importants i senyorials que hi ha hagut mai al barri.

Hi ha constància que anys enrere varen existir uns safareigs al barri de la Riera, al costat de la Riera de Vallfornés. Probablement aprofitaven l'aigua de la Riera per rentar la roba. Els safareigs són importants espais de relació, especialment entre les dones, i de conversa, pel que encara queden expressions com fer safareig per indicar quan s'està rumorejant o explicant coses de terceres persones. Veïns del poble no recorden haver-los vist, però si que recorden sentir les seves mares parlar de quan anaven a rentar als safareigs i els nens i nenes i jugaven. Aquests van ser els darrers safareigs de Cardedeu que es varen enderrocar. Els safareigs com a servei públic van funcionar fins que l'aigua corrent va arribar a les cases i es va popularitzar la rentadora.

Plaça de la Creu

Representa el punt més representatiu del barri amb la ubicació de la Creu del Terme, que delimitava el límit occidental de Cardedeu. La plaça fou modificada l'any 1971, moment en que la Creu es col·loca al lloc on es troba actualment.

Carrer Ponent

Era el carrer principal d'entrada a Cardedeu des de la banda occidental fins l'any 1864 quan es desvià l'entrada a la vila per l'actual carrer de la Riera. Encara existeixen algunes de les cases entre mitgeres de planta baixa i pis, com el número 31 o 29, testimoni de principis i mitjans del segle XX.

Riera de Vallforners

La Riera de Vallforners representa el límit oriental del barri de la Riera. Afluent del Mogent, la riera neix a les muntanyes del Montseny i creua la vila de Cardedeu. El pont de pedra unia el barri de la Riera amb el centre del poble abans de l'existència de la carretera. Es té constància que hi havia hagut uns safareigs on les dones anaven a rentar la roba, dels quals no se'n conserva cap testimoni clar.

=====
=====

PLAÇA DE LA CREU

RIERA DE VALLFORNÉS

LA MESTRA RODRIGUEZ

El seu nom era la Srta. Rodriguez. Mentre va estar al capdavant de la seva de cinquè grau, el primer dia de classe, el començava dient als nens una mentida.

Com la major part dels professors, ella estimava als seus alumnes i els deia que a tots els volia per igual. Però això era impossible, perquè allà en la primera fila, espatarrat sobre el seu seient, hi havia un nen de nom Pepe Sánchez.

La Srta. Rodriguez, havia observat a Pepe des de l'any anterior i havia notat que no jugava molt be amb els altres nens, la seva roba estava molt desgastada i bruta i constantment necessitava un bon bany.

Pepe començava a ser una mica desagradable. Va arribar un moment que la Srta. Rodriguez, gaudia al marcar els treballs de Pepe amb una gran ploma de color vermell fent una X molt vistosa i posant un cero gran en la part superior dels seus treballs.

En l'escola on la Srta. Rodriguez ensenyava, ella havia de revisar l'historial de cada nen i sempre deixava l'expedient de Pepe per al final.

Quan va revisar el seu expedient, s'emportà una gran sorpresa. La professora de primer grau havia escrit: "Pepe és un nen molt brillant, amb un somriure que captiva com cap altra. Fa el seu treball de una manera neta i té molts bons modals...és un plaer tenir-lo a prop.

La seva professora de segon grau va escriure: "Pepe és un excel·lent estudiant, es porta molt bé amb els seus companys, però se'l nota preocupat perquè la seva mara té una malaltia incurable i l'ambient de casa seva, ha de ser molt difícil".

La professora de tercer grau va escriure: "La seva mara ha mort, ha sigut un cop molt fort per a ell. El pobre tracta de fer el que pot amb el millor esforç, però el seu para no hi posa gens d'interès i l'ambient de casa seva l'afectarà aviat si no es pren una determinació.

La seva professora de quart grau va escriure: "Pepe es troba molt ~~atraçat en comparació amb els seus companys i no demostra cap interès per l'escola. No té gaires amics i a vegades fins s'adorm a la classe~~".

Ara la Srta. Rodriguez se'n havia donat compte del problema i estava entrüstida amb ella mateixa. Ella va començar a trobar-se pitjor quan els seus alumnes li portaven els seus regals de Nadal embolicats amb preciosos llaços de colors i paper brillant, menys el de Pepe. El seu regal estava mal embolicat amb un paper grogós que ell havia agafat de una bossa de paper.

A la Srta. Rodriguez li va entrar pànic al obrir aquest regal en mig dels altres presents. Alguns ens varen començar a riure quant ella va trobar un vell braçalet i una ampolleta de perfum només amb una quarta part del seu contingut.

Ella va fer parar les rialles i les burles dels nens al exclamar lo preciós que era aquell braçalet mentre se'l posava i es posava també una mica del perfum al seu braç.

Era el millor regal que li havien fet els nens en tota la seva vida professional.

Pepe es va quedar aquest dia al final de la classe el temps suficient per dir: "Srta. Rodriguez, en el dia d'avui, vostè deixa anar un perfum com el de la meva mara".

Després de que el nen s'allunyés d'ella, es posà a plorar almenys una hora.

Des d'aquell dia, ella va emprar menys hores per ensenyar als nens aritmètica, a llegir i escriure. En lloc d'això, va començar a educar als nens, posant especial afecta a Pepe.

Així va començar a treballar amb ell i el seu cervell va començar a reviure. Mentre més l'aconsellava, ell responia més ràpid.

Per al final del curs escolar, Pepe s'havia convertit en un dels nens més aplicats de la classe i tot i la mentida de que volia a tots els seus alumnes per igual, Pepe es va convertir en un dels alumnes més consentits de la mestra.

Un any després, ella va trobar una nota que li havien tirat per sota de la porta, era de Pepe, en la que li deia que havia sigut la millor mestra que havia tingut en tota la seva vida.

Sis anys després per les mateixes dates, va rebre una altra nota de Pepe. Ara li escrivia dient-li que havia acabat la selectivitat sent el tercer de la seva classe i que ella seguia sent la millor mestra que havia tingut al llarg de la seva vida.

Quatre anys després va rebre una altra carta. En aquesta ocasió li explicava que després de acabar la carrera, es decidí a viatjar una mica. En la carta li deia que ella seguia sent la millor mestra que havia tingut i la seva favorita.

Però ara el seu nom s'havia allargat una mica, la carta estava firmada per "JOSEP SÀNCHEZ DOCTOR EN MEDICINA".

La història no acaba aquí, i ha una altra carta per llegir.

Pepe ara deia que havia conegut una noia amb la que si casaria.

Explicava que el seu pare havia mort feia un parell d'anys i preguntava a la Srta. Rodríguez, si li agradaria en el dia de la boda, ocupar el lloc que usualment està ocupat per la mara del nuvi.

Per suposat que la Srta. Rodríguez va acceptar i endevina....

Ella va arribar amb el vell braçalet posat i es va assegurar de fer servir el perfum amb el que Pepe recordava que havia fet servir la seva mara l'últim Nadal que va passar amb ella.

S'abraçaren molt afectuosament i el doctor Sánchez li va dir a cau d'orella: "Gràcies Srta. Rodríguez per creure en mi. Moltes gràcies per ferma sentir important i demostrar-me que jo puc fer diferència.

La Srta. Rodríguez, amb els ulls negats de llàgrimes, va prendre aire i li va dir: "Pepe, t'equivoques, tu vas ser el que hem va ensenyar a mi que jo puc fer la diferència. No sabia com educar-te fins que et vaig conèixer".

ELS AMICS SON ANGELS QUE ENS
AIXEQUEN SOBRE ELS NOSTRES PEUS,
QUAN LES NOSTRES ALES TENEN
PROBLEMES PER RECORDAR COM
VOLAR.

LA SORTIDA DEL MES

En aquest apartat, podem posar “les sortides” ja han sigut dues les que hem de comentar, la del mes de novembre i la de desembre a més pel novembre també, vam anar al teatre.

Anem per pams, el dia 28 de novembre ens aposentem dins l'autocar per dirigir-nos a Olot i visitar una de les cases pairals més antigues d'aquesta ciutat convertida en museu com és a Can Trinxeria. allí destaca un monumental pessebre, decoracions originals de les parets i un mobiliari de valor històric.

Molt a prop els paratges de La Font Moixina ens encanten com també encanten als pintors que s'inspiren amb aquells indrets.

El dinar fou de caire boletaire en tots els seus plats.

=====

I una vegada ja reposats d'aquesta sortida concretament el dia 29 tocava teatre. Cap al Tivoli de Barcelona per gaudir amb:

“La jaula de las locas”.

Argument: “La plàcida vida de parella d'Albin i Georges, propietaris del club nocturn La Cage aux Folles de Saint Tropez, es veu totalment alterada per una notícia inesperada. Jean Michel, el fill de Georges, es va a casar amb la filla d'un diputat ultraconservador, acèrrim defensor dels valors més tradicionals en la vida familiar. La trobada explosiu entre dues famílies tan diferents desencadena una divertidíssima comèdia plena d'amor i de situacions delirants.

DAVANT L'ESGLÉSIA D'OLOT